

MEHMET EROĞLU • İyi Adamın On Günü

İletişim Yayınları 2723 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 471

ISBN-13: 978-975-05-2635-0

© 2019 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2019, İstanbul

EDİTÖR Levent Cantek

YAYINA HAZIRLAYAN Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

MEHMET EROĞLU

İyi Adamın On Günü

MEHMET EROĞLU 1948'de İzmir'de doğdu. 1971 yılında ODTÜ'den mezun oldu. Aynı dönemde, 12 Mart Darbesi ardından kurulan Sıkıyönetim Mahkemesi'nce altı yıl hapse mahkûm edildi. 1974 yılındaki genel afftan sonra yazmaya başladı. İlk romanı *Issızlığın Ortası*, 1979 Milliyet Roman Ödülü'nü kazanmasına karşın 12 Eylül sıkıyönetim döneminde solcu ve antimilitarist unsurlar taşıdığı gerekçesiyle yayımlanamadı. Romanları ancak 1984 yılından itibaren basılabildi. Milliyet Roman Ödülü'nün ardından Madaralı Roman Ödülü ve Orhan Kemal Roman Armağanı'nı da kazanan *Issızlığın Ortası* ve *Geç Kalmış Ölü'yü* sırasıyla, *Yarım Kalan Yürüyüş* (1986), *Adını Unutan Adam* (1989), *Yürek Sürgünü* (1994) adlı romanlar izledi. Mehmet Eroğlu 1994-2000 yılları arasında senaryo yazımı ve müzik çalışmaları nedeniyle romana ara verdi. Bu dönemin ardından *Yüz: 1981* (2000), *Zamanın Manzarası* (2002), *Kusma Kulübü* (2004), *Düş Kırınları* (2005), *Bellegin Kış Uykusu* (2006), *Fay Kırığı Üçlemesi*'nin ilk kitabı *Mehmet* 2009, ikinci kitap *Emine* 2011 yılında, son kitap *Rojin* ise 2013 yılında yayımlandı. Yazarın Gezi Direnişi sırasında geçen 9,75 *Santimetrekare* adlı kitabı 2014'te, *Mermer Köşk* adlı romanı 2017'de, *Kıydan Uzakta* adlı romanı ise 2018'de yayımlandı. Eroğlu'nun öğrencileri tarafından kitaplarından seçilmiş *Edebi Aforizmalar* (2016) adlı bir kitabı daha vardır.

Mehmet Eroğlu'nun senaryo çalışmaları, televizyon için yazdığı dizilerin (*Sızı*, *Issızlığın Ortası*, *Tutku*) yanı sıra, 1996 yılında İstanbul Film Festivali'nde En İyi Türk Filmi ve FIPRESCI (Uluslararası Sinema Eleştirmenleri Federasyonu) ödülleri kazanan *80. Adım* ve 1997 Antalya Altın Portakal Jüri Özel Ödülü ile 1997 Adana Altın Koza En İyi 3. Film Ödülü'nü kazanan *Solgun Bir Sarı Gül* gibi sinema filmi senaryolarını da içermektedir.

Birinci Gün

Garipti; durumu açıklayacak en uygun sözcük bu: Dakikalardır bir kamçı gibi  aklayan saĒanaĒın öfkeli sesini duyuyordum ama üzerime bir tek yaĒmur damlası bile d   me ti. Derisi y z lm  , cansız bir yılan... Önümde uzanan, doĒu ve batı ucu aĒa lı dik iki tepeyle sınırlanm   yay şeklindeki gölgesiz kumsalın görünüşü tam da böyleydi. Arkada, ormanın sınırını belirleyen yüksek palmiye aĒa larının bittiĒi hattan itibaren tatlı bir eĒimle denize inen, sadece birkaç kahverengi aĒa  kökü ile kesintiye uĒram   bu beyaz  erit de ıslanmam  tı, kuruydu. Suyun rengi... Azur mavisi dedikleri bu olmalıydı.

Görülmeyen, ıslatmayan bu sihirli yaĒmurun yanı sıra ortada başka bir gariplik daha vardı: Kamçı  akırtısıyla birlikte art arda patlayan gök gürültüleri! Sesleri duyuyordum ama tepemdeki lekesiz mavilikte, uzak ufukta  im ek de yoktu. Sadece hayalet sesler...

Dik ı nların altında kavrulan ıssız plaj, ben ve yakıcı güneş... Tüm bedenimi ısıtan bu düşünce soluk kesiciydi. Ye ilin her tonunu içinde barındıran gölgeli ormandan çıktı-

ğımdan beri sıcaklığın tıpkı toprağın derinliklerine sızan sular gibi kemiklerime kadar işlediğini hissediyordum. İki yanında böceklerin, okyanus yengeçlerinin yürüdüğü ince su akıntısının üstünden atlayarak adına yakışacak kadar sakin Pasifik'e doğru yürüdüm. Honiara'ya* inişimin üstünden topu topu dört saat geçmişti ama kendimi daha şimdiden iki yöne doğru göz alabildiğine uzanan bu geniş koya ait hissediyordum. Fiji'den** vazgeçip, bu isimsiz cennete geldiğime memnundum... “Ah bir de şu sağanakla şimşekler olmasa!”

Mırıltım daha sönmeden uzak bir yerde birdenbire doğan bir gök gürültüsü, Tanrının kulaklarının ağır işittiğini kanıtlarcasına, ardına tiz bir ses takarak cennetin sükunetine mızrakla saldırdı...

Şimşek gürültüsü beni yavaşlattı: Hâlâ ıslanmıyordum. Büyülüydü bu kumsal! Tepede şeffaf bir şemsiye olmalı! Durdum: Şaşkınlıktan değil, kendimi kutlamak için. Honiara'yla akıllıca bir seçim yaptığım ortadaydı. Çok sık olmazdı bu. Yağmuru ve şimşegi merak edeceğime ender olarak başıma gelen bu ısı şöleninin keyfini çıkarmalıyım... Birkaç adım attım, sırtüstü yatıp ayaklarımı suya uzattım. Artık yağmur da keyfimi bozamazdı. On kadar bungalov, bakımsız bir idare binası! Otelden çok 19. yüzyıl sömürge plantasyonunu andıran tesisten çıkarken elime tutuşturdukları—daha alırken adını aklımda tutamayacağımı bildiğim—sulu meyveyi ısırdım. Kavunu andıran şey nefisti: Ne ekşi, ne de tatlı; egzotik ve gizemli tat dedikleri bu olmalıydı... Bir süre önümdeki sınırsız ufku, tıpkı Macellan'ın beş yüz yıl önce önündeki uçsuz bucaksız bu su çölüne ad verirken yaptığı gibi, korkulu bir hayranlıkla seyrettim. Görüntü, lekesiz bir bellek gibiydi. O denli sıra dışı, o denli inanılmaz, bakamı o denli önemsizleştirip küçülten, kıpırtısız bir düzlük.

(*) Güney Pasifik, Solomon Adaları'nın başkenti.

(**) Güney Pasifik'te bir ada.

Saat kaç olmuştu? Kolumu kaldırdım, bileğimi göz hizama getirdim. Aslında sabah farkına varmışım; iki gündür saatimi bulamıyordum. Ama dert etmeye niyetim yoktu. Her günün bir öncesi gibi yaşandığı, bugünün düne benzediği, yarının bugüne benzeyeceği bu yerde, tıpkı ihtiyaç duyulmayan bir uzvun giderek yok olması gibi insanı zamanın sultanı altında tutmaya yarayan o alet de ortadan kaybolmuştu sonunda.

Kumsalın batı ucunda, denize doğru eğilmiş, su içmek isteyen bir devekuşunu andıran uzun bir palmiye nazlı nazlı sallanıyordu. Gözlerimi kapadım ve bir sürünge gibi, çıplak bedenimle güneşi emmeye koyuldum. Isı, derimin gözleklerinden içeriye giriyor, kaslarımı genişleterek daha aşağılara doğru kıvamı seyrelemiş bir magma halinde akıyordu. Buraya kemiklerimi ısıtmak, yüzümü utanç gibi kaplayan o bıkırtıcı soğuktan kurtulmak için gelmişim. Bir süre sesleri, daha çok sessizliği dinledim. Kumsala vuran küçük dalgaların melodisi tekdüze ama yatıştırıcı bir ninniye benziyordu. Sonra uzaktaki o tanımsız ışık...

Tekrar o şimşekler ve sağanak. Bu kez sesler daha da yakına gelmişti. Tepedeki fanus mu kırıldı? Belki de biri o şemsiyeyi kapamıştı...

Gözlerimi araladım. Hataydı bu: İlk algıladığım cennetten kovulduğum, ikincisi, yağmur olduğundan binayı çevreleyen beton tretuvara dökülen suyun şırıltısı oldu. Ellerimi yanaklarıma götürdüm. Nemin keskinleştirdiği, bıçağa dönüşmüş tanıdık soğuk, yüzümü doğramaya yatağa gelmişti. Yanaklarımı ovuşturdum. Faydasız: Soğuk, zamk gibi yapışkandı. Büyü bozulmuş, aylardır gördüğüm en sıcak rüyadan gerçeğe, ayazın hüküm sürdüğü dünyama geri dönmüştüm. Üşenmesem küfür ederdim, etmedim, dudaklarımı aralamak yerine yorganı üstüme çektim ve hızla soğuyan bedenimi on binlerce kilometre ötedeki o ışıklı cennet-

ten, bu karanlık ve nemli bodruma geri getiren sesleri dinlemeye koyuldum...

Evet, yağmur yağıyordu ama göğün gürlediği falan yoktu. Gürültü antreden geliyordu: Birisi art arda sert darbelerle kapıyı dövüyor! Ya yıldırım? Dinledim. Çatırtılı sesle hâlâ çalmakta olan telefonda yükseliyordu. Gerindim. Kalkmam gerek... Düşünce acı veriyordu. Kapı ve telefon! Hangisi? Aslında aklımda bu sorudan başka, daha önemli bir soru vardı.

Hatırlayamadığım soruyu bırakıp yakında olduğu için önce telefona uzandım. Ahizedeki mutsuz, aceleci ses, imdat der gibi adımı tekrarlıyordu:

“Sadık, alo Sadık.”

Hâlâ cennet sersemiydim, yine de arayanın kimliğini çıkarmakta zorluk çekmedim. Maide’nin koyu sesi –beynimin tozlu raflarındaki– yüzünün fotoğrafı gibiydi. Cevap verecekken durdum. Kapıdaki gök gürültüsü iyice artmıştı.

Maide’ye beklemesini söyleyip yataktan kalktım.

Seval! Kapıyı kırmaya niyetlenen oydu demek. O da mutsuzdu ama onunki Maide’ninki gibi sesinde değil, damla gibi aşağıya sarkmış güzel, taze yüzündeydi. Yeşil gözleri de büzülmüştü. Uzunca bir zamandır çalışıyor olmalıydı, kapının aralandığını görür görmez atıldı:

“Haberlerim var Sadık Ağabey. Önemli.”

Önemli ya da önemsiz, sıraya girecekti. Elimle susmasını işaret edip telefona geri döndüm. Mutsuzluğu kaybolmamış olsa da Maide’nin sesi biraz sakinleşmişti:

“Büroya ne zaman uğrayabilirsin?” Bileğime baktım. “Bir ricam olacak.”

Saat yoktu; nereye bıraktığımı hatırlamıyordum. Belki de o cangılda unutmuştum.

“Kaçta?” dedim.

“İki uygun mu?”

“Şimdi saat kaç?”

Maide kısa bir kararsızlığın ardından, “On iki,” dedi.

Erkendi ama onu geri çeviremezdim; üç haftadır dergiden beklediğim parayı hâlâ göndermemişlerdi.

“Uygun,” dedim. “İkide büroda olurum.”

Böyle bir havada evde kalmayı tercih ederdim oysa. Tamam, kış bitmesine bitmişti ama bu mevsimde yağmurlar da göç etmeyi unutmuş soğuk esintiler taşıyordu yanında.

Arkamda Seval’in sabırsız mırıltılarını duyunca telefonu kapatıp geriye döndüm. İlk soru: Neden bu kadar erken bir saatte ayaktaydı? İkinci soru: Günlerden cuma mı? İkincinin cevabı kolaydı. Cuma olmamalıydı çünkü işe çıkıyormuş gibi giyinmişti. Galiba adını aklımda tutamadığım o sarışın, yeşil gözlü, hüznü bakışlı film yıldızına benzemeyi seçmişti bugün. Başka ne vardı? Kısa eteği onu çıplaklaştırmamış, boyunu uzatmıştı. Birden onu iki yıldır tanımama rağmen hiç aklıma gelmeyen soruyla durakladım. Kaç yaşındaydı? Yirmi? Yirmi beş dese, kimse inanmazdı ona.

Eteği ne zaman bu kadar kısa olsa dilime inen o kararsızlıkla durakladım. En iyisi içimdeki sese kulak verip susmaktı.

“Aşk olsun! Beni içeri almayacak mıydın Sadık Ağabey?” Seval yine cevap vermeyeceğimi anlayınca sitemkâr bir sesle ekledi: “Ama ben seni her zaman içeri almaya hazırım ağabeyciğim... Beni dinle, bırak o kart oyuncuyu; Meral miydi, neydi?”

Eliyle yaptığı işareti görmezden gelerek yana çekildim. Gözlerimi açar açmaz üstüme çullanan sinsi soğuk, yüzümü dilim dilim kesmeye koyulmuştu. Şimdi o kumsala geri dönmek için neler vermezdim? Bu ilkti; bir yıldır ekvatora hiç az önceki kadar yakınlaşmayı başaramamıştım.

“Allah aşkına elbiselerinle mi uyuyorsun ağabey?” Seval odanın ortasına gelince sağ elini havaya kaldırdı. Sefertasını

o zaman fark ettim. “İçine biraz yemek koydum.” Sesi azarlar gibi ciddileşmişti: “Madem vekâlet ücretini öyle almıyorsunuz, böyle al.”

İma ettiğini anlamamış gibi yapıp sefertasını aldım, mutfığa geçtim. Zaten ne zaman sözü buraya getirse nedense bakışlarına teklifin şaka olduğunu belli eden utangaç bir ifade yerleşiyordu. Canlı ve kıskırtıcı olsa da kendisine özgü bir iffeti vardı. Aslında ortada şikâyet etmemi gerektirecek bir durum yoktu. Ev sahibesinin onu evden çıkarmak için açtığı tahliye davasının dilekçelerine dört aydır cevap yazmanın karşılığını gûnaşırı iki çeşit yemek olarak alıyordum. Bir keresinde de ödeyemediğim kiramı karşılamıştı.

Dolma ve köfte! Mönü kahvaltı için ağırdı, ikisini de buzdolabına koydum. Kapakta nasılsa bozulmamış yarım şişe süt vardı. Hepsini içtikten sonra banyoya geçtim. Seval arkamdan bağıırıyordu:

“Seni rahatsız ettim ama mesele şu ağabeyciğim. Mende-bur Cemile şimdi de evde dört kişi kaldığımızı yumurtlamış affedersin şeyinden... Paragöz cadaloz, görmüyor mu, dü-dük kadar eve gölgeyle ben anca sığıyoruz...” Sesler bir süreliğine sustu. Argo sözcükleri kullanışında hiç inandırıcılık yoktu: “Bak, noterden yeni... Neydi bu?” Yine yanlış söyleyeceğine iddiaya girerdim. “Ha tebrigat geldi...”

Seval beceriksizce, küfürlerle süslemeye çalıştığı şikâyetlerini bitirinceye kadar banyoda oyalandım. Soğuk burada daha keskindi; üstelik kokuyordu da. Tavandaki leke iyice koyulaşmıştı: Anlaşılan üst kattaki tuvalet yeniden akmaya başlamıştı. Öğürdüm. Duvarlara bir renk gibi sürülmüş kokunun bir kısmı da küften kaynaklanıyor olmalıydı. Aslında her yerde küf vardı: Işıklar bile küf tutmuştu. Ellerim karıncalanmaya başlayınca günün ilk sigarasını yaktım. O sırada yukarıda birisi sifonu çekti. Borudaki sidik, bok yığımı, sefalet, dertler, kırık hayat hikâyeleri ve başka ne varsa,

büyük bir gürültüyle aşağıya doğru akıp şarıltyla dibe vurdu. O zaman farkına vardım: Uyandığımda duyduğum sesler susmuştu. Yoksa yağmur yağmıyor muydu? Sigarayı yarıladığımda duman başımdaki sisi dağıttı. Bu kötü haberdidi: Zihnim sonunda berraklaşacak, iyice ayılacaktım. Peki o adada gördüklerim? Her şeyi hatırlayabilecek miydim? Belki not almalıydım...

“Ağabeyciğim, kubura mı düştün?”

Anlaşılan Seval’in gitmeye niyeti yoktu. Sigarayı söndürüp odaya geri döndüm. Meraklı ufaklık, yatağa oturmuş, yerden aldığı fotoğraflara bakıyordu. Bacakları neredeyse tamamıyla meydandaydı.

Bana bakınca gözlerimi bacaklarından kaçırdım. “Yataktan kalk! Çıkmam gerek.”

“Burası neresi ağabeyciğim?”

Abi ya da abicim demek yerine nedense sözcüğü tam olarak söylüyordu: Ağabey, ağabeyciğim! Merakının dağılmayacağını fark edince, “Pasifik Okyanusu’nda bir yer: Fiji Adaları,” dedim.

Seval dudaklarını büzerek tekrarladı: “Fuci... İstanbul’dan uzak mı?” Çok uzak olduğunu anlatmak için dudaklarımı büzerek başımı salladım. Seval hâlâ büyülenmiş gibi elindeki fotoğrafa bakıyordu. “Buraya gittin mi?”

“Hayır.” Aslında bu kısa hayırla yetinmeliydim ama o fotoğraftan yayılan sıcaklık beni gevezeleştiriyordu: “O adaların yakınındaki başka bir adaya gittim,” dedim.

Seval, “Vay canına,” diye mırıldandı. Sanki aya gitmişim gibi hayranlıkla bakıyordu.

Yemyeşil –ama öyle alelade değil, yoğun, saf bir yeşil– gözleriyle, öyle, astronota bakar gibi bakmasaydı konuyu orada bırakır daha fazla uzatmazdım ama birisinin bana hayran olmasının üzerinden epeyce zaman geçmişti.

“Solomon Adası’nın iki yüz kilometre doğusunda,” de-

dim. Seval'in başka soruları da vardı. Dudaklarının konuşma öncesi kıpırtısından anlaşılıyordu bu. Ondan önce davranıp elinde –hayatı ona bağlıymış gibi– sıkıca tuttuğu tebligatı işaret ettim: “Bırak, bir ara bakarım.”

“Beraber baksak...” Göz göze geldik. Kızıp kızmadığımı kontrol ediyordu. Kızımıyordum ama kızmışım gibi omuzlarımı kaldırdım. Sonunda pes etti. “Tamam,” diyerek doğruldu. “Nermin Abla'ya ne diyeyim? Benim vasiyet davasına da bakar mı diye sorup duruyordu.”

Bir başka tebrikat! Tebligatı gelecek sefere bırakıp, “Vasiyet değil, veraset,” diye düzelttim. “Nermin Abla'na avukat olmadığımı söyle.”

Seval, “Ama avukatsın,” diyerek atıldı. Beni inandırmak, unuttuğumu hatırlatmak ister gibi eliyle pencerenin yanındaki konsolu işaret ediyordu. “Diploman nah, o kıymetli kitaplarının orda. Hayır, vallahi, ekmek Kuran çarpsın karıştırmıyordum. Sen hastayken ortalığı toplayıp düzeltiyim demiştim.”

Günün ikinci sigarasını özlüyordum; üşüyordum da.

Kapıyı açtım. Antredeki soğuk içerideki kadar berbattı, sadece rengi değişikti. Seval çıkmadan durdu ve kımıldama fırsat vermeden ani bir hareketle boynuma sarıldı.

“Sen çok iyi birisin... Sen olmasan benim halim ne olur?”

Sonra yanağımdan öptü. İşte yine yapacağını yapmış, bir anda değişivermişti. Şimdi kollarımın arasında bir fahişe değil, mis gibi kokan, utangaç bir genç kız vardı.

Kollarım! Ona ne zaman sarılmışımtı?

Gerileyince Seval başkalaşan gözlerini kaçırarak dönüp uzaklaştı. Merdivenlere yürürken kalçaları ahenk içinde iki yana sallanıyordu. Kimse onun Kastamonu'nun adı unutulmuş bir beldesinde adı çıktı diye sürüldüğü İstanbul'da, üç yıl içinde şalvarlı bir genç kızıdan, kentli, çekici bir genç kadına dönüştüğüne inanmazdı. Bakışlarında, yürüyüşünde,

gölümseyişinde içgüdüsel bir cilde vardı: Mesleğinden edinmediği, doğuştan gelen bir cilde.

Ayak sesleri duyulmaz olunca kapıyı kapatıp yatağa döndüm. Üşenmesem öfkelenirdim: Aylardır peşinde koştuğum o mükemmel tropik rüyayı gürültücü iki kadın yüzünden tam ortasındaiken elimden kaçırmıştım. Hem de doyasıya ısınmadan. Ama öfkelenmedim, yatağın ayakucunda, yere saçılmış fotoğrafları topladım. Semporna mı, Wayag Adası mı?* Semporna! Ufuk daha geniştir. Hem çoktandır Borneo'ya gitmemiştim... Aslında ikisi de olabilir. Uyandığımdan beri zihnimde filizlenen soru o sırada ortaya çıktı: Avustralyalılar... 2007'de miydi, evet 2007'deydi, Solomon Adaları'nı neden işgal etmişlerdi? Bir ara vakit bulup Yeni Zelanda Komünist Partisi'nin bildirisini okumalıydım.

Telefonu aldım ve üç hafta sonra Meral'i aradım. Zil uzun uzun çaldı ama açılmadı. Belki mesaj yazmak daha iyi bir fikirdi. Akşam evdeyse uğrayacağımı yazıp kendimi sırtüstü yatağa bıraktım. On dakika kestirmek için vakit vardı. Konsolun üzerindeki Dostoyevskilere baktım. Bugün okuyacak olsaydım Zverkov'u** okurdum. Bu mahzene en uygunu o olurdu.

Gözlerimi kapadım. Üşüyordum ve içimde adını koyamadığım bir sıkıntı büyüyordu. Sıkılmaya alıştım ama bugünkü oldukça değişikti.

* * *

Katlarını her gelişimde saydığım ama her seferinde de sayısını unuttuğum gösterişli iş merkezinin yağmurdan korunan, pahalı, yeşile çalan mermerlerle kaplı girişinde sigara içerken bir yandan da düşünüyordum. Hayır, Mide'nin beni neden çağırdığını değil, gördüğüm her rüyanın

(*) Borneo ve Papua'daki tropikal tatil yerleri.

(**) Dostoyevski'nin ünlü eseri *Yeraltından Notlar*'ın kahramanı.

sonunda ortaya çıkan, bir türlü yakınına gidip içine bakmadığım o ışıltılı küreyi... Aslında oyalanmamam gerekiyordu: Seval evden çıktığından beri hiçbir şey yapmadığım halde yarım saat geç kalmayı başarmıştım. Yine de acele etmeden, sigarayı sonuna kadar içtim. Tedbirli olmak gerekiyordu: Maide'nin bürosu o kurtarılmış sigara içilmeyen bölgelerdendi. Oysa benim dumana ihtiyacım vardı; hem soğuğu yumuşatıyor hem de zihnimi açıyordu. Bir ara katları tekrar saydım: On dördtü. İçimdeki sıkıntı biraz daha büyümüştü.

On ikinci katın tümünü işgal eden gösterişli büronun geniş girişinde oturan sekreter değişmiş, o erkek suratlı kadının yerini bahar sürgünü gibi körpe birisine bırakmıştı. Kıza kim olduğumu söyleyince o, kapısı kapitone deri ile kaplı odaya Maide'ye haber vermeye girdi, ben pencereden dışarısını seyre koyuldum. Kalın camların bu tarafında kalan sükûnet şehrin gürültücü trafiğinden uzaktı. Temiz, sessiz ve dediğim gibi dumansız bir dünya! Başımı eğip omzumu kokladım. Buradaki varlığım ayrıkotundan farksızdı.

Kız, Maide'nin bürosuna girdikten çok kısa bir süre sonra kızarmış bir yüzle dışarıya çıktı. "Avukat Hanım" beni bekliyordu.

Maide! Onca spor, sürekli diyet; faydası olmuyordu: Son görüşümden bu yana daha da şişmanlamıştı. Yirmi yıl içinde boşanma avukatlığından şirket patronluğuna terfi eden kadının eliyle gösterdiği yere oturdum. Bakılacak tek yeri ışıltılı gözleriydi ancak onlar da bugün gölgeliydi. Geç kaldığımı söylemeye hazırlandığını fark edince bileğimi gösterdim.

"Saatim kayboldu."

"Telefonun da mı yok Allah aşkına..." Sesi daha da öfkele-necek gibi tiz ve sabırsızdı, sonra nedense vazgeçti. "Nasıl-sın? En son ne zaman görüşmüştük?"

"Niğde'deki iş sırasında," dedim. "Şu..." Gözleri boş bakı-

yordu. Demek bana en son ne zaman iş verdiğini unutmuştu. “Patates ihracatçısı için... Mallarını çocuklarından kaçıran iki eşli adam. Onu bulmamı istemiştin.”

“Hatırladım,” dedi. “Bizim altın dişli adam.”

Adamın dişlerinden topu topu iki tanesi –o da altın değil– metal kaplamaydı. Ama bunu tartışma konusu edecek değildim.

“Evet, o iş,” dedim.

Maide, “Biliyor musun, canına okudum o herifin,” dedi. Adamın parasına el koyduğu gün aldığı zevki hatırlamak bir anlığına gözlerindeki gölgeleri dağıtmıştı.

“Epeyce olmuş.”

“En az dört ay,” dedim. “Hava çok soğuktu...”

Maide gülümsemeye çalıştı. Ancak çabasının bir yararı olmadı.

“Anlaşılan yaz sana uğramamış.” Üstümdeki ceketin kışlık olduğunu fark etmişti. Tek ceketim bu, ben hep üşürüm diyecek halim yoktu, sustum. Zaten o ikimiz adına konuşuyordu: “Ben de soğuğu pek sevmem... O zamandan bu yana neler yaptın?” Eski işimi: Hüzün ve keder biriktirdim demeyi düşündüm ama Maide beni beklemedi: “Yine şu seyahat yazıları değil mi?”

Başımı sallayıp, “Yine o yazılar,” dedim.

“Allah aşkına oralara, o adalara gitmeden nasıl öyle ayrıntılı yazabiliyorsun? İnternetten mi?”

Rüyamda görüyorum desem ne yapardı? Tabii ki dedim. “İnternetten,” dedim.

“Çok ilginç, inanılmaz... Pekâlâ, gelem seni buraya çağırma nedenime...” Davetin genellikle kibarlık gösterildiği kısa giriş faslı sona ermişti. “Yine birisini bulmanı istiyorum senden. Ancak bu kez durum farklı. Biraz özel sayılır. Yani her zamanki gibi dava ile ilgili araştırma işi değil...” Böyle açıklamalı başlangıcın bir nedeni olmalıydı. “Benim ikizlere

bakan kadının...” Yardımcım dememişti. “Yeter’in oğlu bir aydır kayıp. Çocuğun adı Tevfik. Nişantaşı’nda, tanınmış bir kuaförde çalışıyordu. Aslında onu oraya ben yerleştirdim. On yedi ya da on sekiz yaşında. Fotoğrafi bu.”

Maide –notlar şeklinde kısalttığı– açıklamasını bitirince fotoğrafı elime tutuşturdu. Son derece, hayır daha fazlası, inanılmayacak kadar güzel bir yüzün fotoğrafıydı bu. Çocuğun öyle ince ve anlamlı hatları vardı ki, bir an Tanrının böyle bir yüzü erkeğe vererek israf ettiğini düşündüm. Sonra nedense Seval’i hatırladım. Bu da beni utandırdı.

Maide utancımдан habersizdi; önündeki telefonla meşguldü. “Bulamadın mı?” Beklemeden –galiba dışarıdaki kızla konuşuyordu– tekrar bağırdı: “Yahu topu topu üç numara var... Cevap vermiyor da ne demek? Evet, tekrar tekrar arayacaksınız.”

Emrinin anlaşıldığından emin olunca telefonu sert bir hareketle kapatıp aynı yüzle bana döndü. Patron öfkesinin böyle sergilenmesinin sadece yönelttiğine değil, etrafındaki lerin üzerinde de hâkimiyet kurmaya yaradığını, zenginliğe uzanan merdivenleri tırmanırken öğrenmişti.

Fotoğrafi uzattım. “Hayır, sende kalsın,” dedi. “Lazım olacak...”

Demek işi kabul edeceğimden emindi. Haklıydı, edecektim, eveleyip gevelemeye gerek yoktu. İşim başımdan aşkın, ekvatora yakın tropik bir adaya gitmek için rüya görmeye yatacağım diyecek halim de yoktu. Başımı eğdim. Yıllardır düzenli iş veren birisini, meteliğe kurşun attığım şu vakitte geri çevirmek aptallık olurdu. Isınmak için bir süreliğine başka bir yol bulmalıydım. Fotoğrafi cebime koydum.

“Polis araştırma yapmadı mı?”

Maide, “Yaptı,” dedi çabucak. “Şule çıkarken sana araştırma dosyasının bir kopyasını verecek. Bu da soruların olursa emniyetten cevaplayacak kişinin kartviziti. Şevket Komise-

rin bana bir iyilik borcu var. Yardım istediğinde seni geri çevirmez. Az önce aradım, senden söz ettim...”

Maide’nin uzattığı kartviziti de aldım. Baştan söylememde yarar vardı: “Kaybolmasının üstünden bir ay geçtiyse bu uzun bir süre,” dedim. “Yani çocuğu bulma şansımız düşük.”

“Farkındayım Sadık, ama Yeter’e söz verdim.” Maide’nin mutsuz sesi yine o mazeret kabul etmeyen, hükmedici tonuna bürünmüştü. “Tam on yıldır yanımda. Nedense oğlunun bulunması için çaba göstermediğimi düşünüyor. Beni polis sanıyor herhalde... İş bırakırsa bütün düzenim mahvolur. Oğlanı da tanıyorum; yani arada bize gelir giderdi. Davet olduğunda uğrayıp fön falan çekmek için. Ne kadar çabaladıksa da okumadı... Durum bu; birkaç gün, en çok bir hafta araştırsın, bakalım bir şey çıkacak mı?”

Çocuğu bulmakla ilgilenmiyor, amacı, kaybetmek istemediği yardımcısının gözünü boyamak... Aslında bu iyi bir haberdi. Maide’nin niyeti işimi kolaylaştıracaktı. Yani başarısızlık yoktu işin sonunda. Yine de içimi kar yağdığında olduğu gibi soğuk bir hüznü kapladı. Belki de hüznü değil, şu inatçı sıkıntıydı. Aynı duyguyla ürperdim: Üç saat önce, güneş banyosu yaptığım o adada olmak için neler vermezdim.

Ama Fulya’daki gösterişli bir iş merkezinde, Maide’nin –zenginlerin evliliklerini sona erdirerek, şirketleriye evlendirerek– edindiği serveti yansıtan gösterişli odasındaydım. Bir yere gittiğim yoktu.

“Tamam,” dedim. “Dediğin gibi yaparım.”

Mücevheri andıran saatin zarafet ilıştiremediği bileğin ucundaki kaba el, masasının üstünden aldığı zarfı uzattı.

“İçinde bir miktar nakit var. Gerekirse kredi kartından da harcayabilirsin. İş bitiminde hallederiz.”

Bir an kredi kartlarımın iptal edildiğini söylemeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. İş, alt tarafı bir hafta sürecekti. Zarfı alıp ceketin cebine yerleştirdim. Sırada Şule vardı.